

Utolsó ima

Milyen haza ez, miféle romlott téboly?!
Sorsunkat lyukas zászlóként lobogtatja a fán!
Hát nincsen rokona, szent vére a magyarnak?!
Hogy újra és újra mélyíti magát a magány!

Oly egyedül vagyok ebben a hazug világban.
Az ember árva szívvel senkinek sem hisz.
Anyám öle, meg-megránduló keze sehol.
A messziségen át alig látszik már bölcsöm is.

Szülőföldem kopott udvarán ruhák gőzölögnek.
Tanyák szakadt szálain szárad az ing.
A szegénység meghitt lámpasorai kialudtak.
A szeretet gyönyörű tüzei elvesztek mind.

A reménytől pirosuló arc heve hova tűnt?!
Hol vannak már a tisztességes őrzők, a jók?!
Őseimtől tanult szavak ölelik át a tó tükkrét.
Nyírségi dalaimat viszik patakok, folyók.

Békében fölizzó verseim tengerre nyílnak.
Végtelen ének – – – – könyörgése a fény.
Tiszta lélekkel fohászkodom az éghez.
Uram, legszebb csillagaidat rakd elém!